

KAPELSKI PASIJON V ELEKTRONSKI ZNANSTVENOKRITIČNI IZDAJI. »NOV« ROKOPIS, NOVE RAZISKOVALNE POTI

Erich Prunč

Geisteswissenschaftliche Fakultät, Gradec

Matija Ogrin

Inštitut za slovensko literaturo in literarne vede, ZRC SAZU, Ljubljana

Tomaž Erjavec

Institut »Jožef Stefan«, Ljubljana

UDK 821.163.6.09-2

Kapelski pasijon je poleg Škofjeloškega edino ohranjeno baročno dramsko besedilo v slovenščini in je tako po literarno-estetski strani kakor po širšem pomenu za slovensko kulturo z njim primerljiv. Prispevek predstavi ozadje Kapelskega pasijona in zasnovo njegove elektronske kritične izdaje, predvsem ločeno pripravo in jezikoslovno označevanje diplomatičnega prepisa in kritičnega prepisa. Ena od predstavljenih obogatitev elektronske izdaje je povezava diplomatičnega prepisa z lematizacijo, ki nam služi za prikaz konkordanc njegovega besedja.

Kapelski pasijon, slovenska književnost, barok, elektronske izdaje, lematizacija

The Kapla Passion Play is, along with the Škofja Loka Passion Play, the only preserved Slovene dramatic text from the Baroque period and is comparable to it, both from the point of view of literary aesthetics as well as its wider meaning for Slovene culture. The paper presents the background of the Kapla Passion Play and the concept of its critical digital edition, especially the separate preparation of its diplomatic and critical transcriptions. One of the presented enrichments of the digital edition is the lemmatisation of the diplomatic transcription which serves to enable concordances of its vocabulary.

the Kapla Passion Play, Slovene literature, Baroque, digital editions, lemmatisation

1 Uvod

Rokopis z naslovom *Komödia od Kristusouiga Terplinja Katiro so nekidei na te ueliki zhetertig inu na te uelikonozhni Pondelik v Kappli spilali* (KP) je leta 1899 odkril Štefan Singer in ga poslal Karlu Štreklju v Gradec, kjer se je z njim kot študent seznanil prvi in dolgo edini raziskovalec France Kotnik (Kotnik 1912, 1924, 1943). Singer ga je poslal tudi umetnostnemu zgodovinarju Avguštinu Stegenšku, ki je v svoji *Zgodovini pobožnosti križevega pota* (Stegenšek 1912) citiral odlomke iz prizora v Pilatovi ječi. Drobci besedila, ki sta jih ta dva avtorja objavila, so bili vse do 80. let prejšnjega stoletja, ko je bil rokopis ponovno odkrit in opisan (Prunč 1989), edina besedilna osnova, s katero so razpolagali raziskovalci.

Kljub skromni tekstološki osnovi je Georg Graber (1923: 6) trdil, da je KP zgolj »skrajni rob« (Ausläufer) razširjanja nemško-koroške pasijonske igre (KNP). Jože Koruza (1973) je prvi povezal KP s slovensko pasijonsko tradicijo, ki se je po njegovem mnenju manifestirala v igri *Passio Christi*, uprizorjeni leta 1615 v *lingua vulgaris* pri jezuitskem konventu v Dobrli vasi.

Graberjeva teza o odvisnosti KP od KNP se je ob konkretni primerjavi besedil izkazala kot ideološka konstrukcija. V nasprotju z Graberjevo tezo smo domnevali, da je KP samostojno vključen v polisemiotsko alpsko, morda tudi srednjeevropsko ustno in pisno pasijonsko tradicijo. Primerjava z razpoložljivimi slovenskimi (Škofje-loški pasijon, Drabosnjakov pasijon iz leta 1841) in nemškimi besedili (Bozenski pasijon, Pasijonski igri iz Admonta in iz St. Lamprechta, Mürtzalska pasijonska igra; Kindberški pasijon, pasijonska igra iz St. Georgena pri Murauu, pasijon iz Altenmarka v Krški dolini, Graberjeva (1923) kompilacija dvanajstih nemških koroških pasijonov) je pokazala, da so prireditelji KP v skladu z dozdevno receptivnostjo publike izbirali najprimernejše elemente iz besedilnega fonda pasijonskih iger v vsem alpskem prostoru.

Ohranjeno besedilo KP ima tako v pasijonski igri sami kot tudi v sklepni igri o tehtanju duše svoje korenine v jezuitski gledališki dejavnosti ob začetku 17. stoletja in je bilo zaključeno s »čiščenjem« besedila v času jožefinizma. Sodeč po številnih napakah pri prepisovanju, nepopisanih razmikih in praznih straneh, lahko domnevamo, da je rokopis nastajal v daljšem procesu in da je bil v svoji končni fazi sestavljen iz prepisov raznih predlog.

Pasijon so v Železni Kapli predstavljali na veliki četrtek dopoldne in zvečer ter na velikonočni ponedeljek. Na formalni ravni ima KP dve različni strukturi. Za prvi del četrtkove predstave z naslovom Ta Ponishna Pristoua Christusoua ter za pretežni del replik svetopisemskih protagonistov v poznejših delih dopoldanske predstave velikega četrtka je značilna nerimana in neritmizirana prozna struktura, v ostalem besedilu pa sta prisotni ritmizacija in rima. Očitne površinske podobnosti prve strukture s formulacijami Svetega pisma narekujejo hipotezo, da so nerimani deli KP neposredno prevzeti iz nekega svetopisemskega besedila, medtem ko bo za rimate dele treba iskati vzorce v ustni ali pisni pasijonski tradiciji.

Kot svetopisemski vir se nam ponujajo perikope nedeljskih evangelijev z enakim ali podobnim naslovom *Evangelia inu listovi* (EIL). Za primerjavo so nam bili na voljo Schönleben (1672), Hipolit (1715), Paglovec (1741), Pohlin (1772), Gutsman (1780) ter Japelj (1787, 1806). Poleg njih smo uporabljali tudi protestantske prevode in sodobno izdajo Svetega pisma s spletnega vira Biblija.net.

Analiza je pokazala, da so EIL do Paglovca (1741) verjetno tisto besedilno gradivo, v okviru katerega bomo lahko lokalizirali predlogo za nastanek KP. S Pohlinom in Gutsmanom se KP ujema v glavnem le v primerih, v katerih tudi ta dva avtorja nadaljujeta starejšo tradicijo.

Že samo dejstvo, da ima KP v nasprotju s koroškimi nemškimi pasijoni tri dele, priča o njegovi sorazmerni starosti. Pri nemških pasijonskih igrah na Koroškem se je

taka trodelnost izgubila najpozneje v 17. stoletju, edino vzporednico je najti na Tirolskem v Bozenskem pasijonu iz leta 1495.

Bliže starejšemu tirolskemu kot koroškemu izročilu je tudi struktura štetja tridesetih srebrnikov, ki jih Kajfež izplača Judežu. KP se z dialoško strukturo besedila namreč ne ujema s koroškimi pasijoni, v katerih je štetje zasnovano monološko, ampak s prav tako dialoško zasnovanim štetjem v Bozenskem pasijonu.

Zelo verjetno je, da je vsaj jedro pasijonske igre nastalo na začetku 17. stoletja. V to jedro so sodili slovo Jezusa od Marije, Pilatova ječa in Monolog Smrti.

Motiv Marijinega slovesa od Kristusa je od 15. stoletja naprej razširjen predvsem v likovni umetnosti, na slovenskem tudi v ustnem izročilu. Pilatova ječa odraža še starejšo ikonografijo ljudske pobožnosti 17. in 18. stoletja, t. i. tajno trpljenje Kristusovo (Kretzenbacher 1958): Kristusu dajo verigo okoli vratu in ga z njo priklenejo k steburu.

Monolog Smrti v Kapelskem pasijonu je med vsemi analiziranimi besedili najpopolnejša literarna upodobitev personifikacije Smrti ne samo v slovenski, ampak tudi v nemški pasijonski tradiciji. Vsebinsko kaže nekatere podobnosti s Škofjeloškim pasijonom, v likovni umetnosti pa spominja na Mrtvaški ples v Hrastovljah.

Zgovoren dokaz za samostojen in neposreden prevzem motivov iz tradicije srednjeevropskega pasijonskega izročila je motiv vojaka Porfirija, ki iz usmiljenja prepreči, da bi Jezusa prebičali do smrti. Motiv je navzoč že v *Razodetjih sv. Brigite Švedske* (1302/1303–1373), v pasijonski literaturi pa ga je razširjal italijanski hagiograf Michelangelo Carraciolo, bolj znan kot Simon de Neapoli, v svojem *Orologio della Passione*. Kot edino nemško pasijonsko besedilo, v katerem se pojavlja Porfirijev motiv, velja Kindberški pasijon iz leta 1756 (Kretzembacher 1972), ki pa iz strukturnih razlogov ne pride v poštev kot predloga KP. Domnevamo, da je bil motiv prevzet ob koncu 17. stoletja neposredno iz ene številnih izdaj *Razodetij sv. Brigite Švedske* ali pa v začetku 18. stoletja iz *Orologio della Passione*. V obeh primerih je moralo slovensko besedilo nastati v okolju, ki je razpolagalo z ustrezno knjižnico. Ta pogoj pa izpolnjujeta le celovski jezuitski kolegij in dobrolski samostan, ki je bil med letom 1604 in razpustom reda leta 1773 v rokah jezuitov. Prav tu pa je leta 1615 izpričana tudi predstava pasijona, ki so jo jezuiti v *lingua vulgaris*, torej v slovenščini, priredili za okoliško prebivalstvo.

Jožefinski racionalizem je tako na globinski kot na površinski ravni povzročil zadnje spremembe v strukturi KP. Glavna tarča kritike in ukrepov cerkvenih in svetnih oblasti so bili »pohujšljivi« prizori z grešnico Marijo Magdaleno, razgrajanje ter pijančevanje igralcev vojakov in razbojnikov. Zadnji prireditelj KP in verjetno tudi glavni avtor rokopisa je v neke vrste avtocenzuri črtal prizore z Marijo Magdaleno kot grešnico ter like levega in desnega razbojnika. Sledovi prvega posega so vidni še v predgovoru večerne predstave velikega četrtka, v katerem sta po pomoti zamenjana lika Veronike in Marije Magdalene, drugi poseg pa je bil kompenziran s tem, da so na novo organizirali Sedem poslednjih Kristusovih besed na križu.

Vsi ti posegi potrjujejo podmeno, da je končna verzija KP nastala med sredino in koncem 18. stoletja ter je ob svojem nastanku odražala živo gledališko tradicijo v Železni Kapli. Vsekakor pa je bila pasijonska igra, kot je razbrati na prednji platnici, uprizorjena še leta 1800. Motiv za uprizoritev in zapis pa ni bil nujno razsvetljska in preroditeljska miselnost. Nasprotno. Vztrajanje pri ohranjanju konservativne besedilne vrste pasijonske igre govori prej v prid tradicionalista, kakršen je bil Valentin Bruner, ki je bil 1765 najprej kaplan, od leta 1781 do svoje smrti dne 20. novembra 1809 pa župnik v Železni Kapli.

Zapis ob izteku 18. stoletja in uprizoritev pasijonske igre v Železni Kapli v letu 1800 sta zadnji člen v razvoju tega besedila, ki sega po vsej verjetnosti vsaj do začetka 17. stoletja. Na to tradicijo so se leta 1937 navezali, ko so pasijon na pobudo župnika Aleša Zechnerja v Železni Kapli ponovno uprizorili in ga prepisali.

2 Razlikovanje med dokumentarno in tekstološko podobo besedila

Kapelski pasijon se je ohranil kot rokopisno besedilo, ki ga močno zaznamujejo govorne značilnosti vsaj enega (podjunskega) ali več koroških narečij. Druga izrazita značilnost so pisne konvencije baročne dobe pod vplivom latinske kulture starejših dob;¹ posebna težava je nestandardna raba bohoričice za zapis šumevcev. Tretja značilnost rokopisnega teksta je, da so besedilo v rimanih verznihih dvojicah zapisali v obliki proznih odstavkov. Verzna struktura je bila pri takšni preoddaji besedila večkrat poškodovana, vendar jo je tekstološka analiza zadovoljivo obnovila. Primer:

te prosim pokafhi ti meni eni en kraj, de	Te prosam, pokaži ti meni en kraj,
badem jes magla / videt sedai moiga Sinu	de badem jes magla videt sedaj
Jesusa, Xiřtusa, stem teshkem X: /	mojga Sinu Jezusa Kristusa,
oblosheniga	s tem težkem križam obloženiga.

Tesna prepletenost historičnih dokumentarnih in tekstoloških dejstev v rokopisu je narekovala, da smo v znanstvenokritični izdaji metodološko razlikovali med dokumentom na eni strani in v njem ohranjenim besedilom na drugi. Še zlasti ker gre za *editio princeps*, kjer je Kapelski pasijon prvič v celoti objavljen, smo dosledno razlikovali med dokumentarno ali diplomatično podobo besedila in kritično ali tekstološko redigirano podobo. Elektronska znanstvenokritična izdaja (Prunč, Ogrin, Erjavec 2016), objavljena v zbirki eZISS, celovito predstavi tekst Kapelskega pasijona v vseh štirih možnih perspektivah ali metodoloških pogledih na besedilo: 1) kot digitalni faksimile dokumenta, tj. izvirnega rokopisa; 2) kot diplomatični prepis, ki reproducira vse historične posebnosti besedila, kakor so v rokopisu (dokumentarni pogled na tekst); 3) kot kritični prepis z opombami (tekstološka redakcija z možnostjo vzporednega prikaza obeh prepisov); 4) kot konkordance, ki za vsako besedo podajo temeljne jezikoslovne kategorije in njene pojavitve v besedilu ter tako prikažejo leksikalno podobo Kapelskega pasijona, ob tem pa še prikaz na platformi TEITOK

¹ Zaradi vpliva latinščine ni pravega razlikovanja med črkami *i* in *j*, *u* in *v*, *c* mestoma namesto *k*, niha tudi raba drugih črk, denimo *p* in *b*. Pogoste so latinske okrajšave, zlasti za sveta imena.

(gl. v nadaljevanju). Tiskana izdaja (Prunč, Ogrin 2016) je del integralne edicije, vsebuje le kritični prepis z opombami in študije.

Kritični prepis nudi zvesto po rokopisu in jezikoslovno utemeljeno bralno podobo izvirnega besedila. To ni fonetični prepis, marveč je bralni pripomoček in tekstološka interpretacija besedila, kjer so jasno označeni in evidentirani: dramski prizori, imena govorcev, 166 didaskalij, 512 dramskih replik, v njih pa najdemo bogastvo 122 proznih odstavkov in 2.758 rimanih verzov. Kritični prepis je bil podobno kot pri izdaji Škofjeloškega pasijona (Ogrin 2009) zasnovan tako, da s sredstvi sodobnega pravopisa oblikuje zvočno podobo, bližnjo prvotni izreki. Če upoštevamo terminologijo, ki jo je v izdaji *Stiškega rokopisa* uporabil Jože Toporišič, je naš kritični prepis sledil načelu uglasitve (Toporišič 1999), saj se je želel podobno kot Toporišičeva *uglasitev* približati glasovni podobi izvirnega besedila.

3 Lematizacija in konkordance

Pomembna odlika digitalne izdaje KP je lematizacija diplomatičnega prepisa. Vsaki besedni pojavnici v slovenskem besedilu Pasijona smo pripisali njeno osnovno obliko, tj. lemo (nemške odlomke smo pri tem izključili), pri čemer je lema delno, glede na izdelane smernice, tudi posodobljena. Za vpis lem smo uporabili že razmeroma staro, a še vedno delujočo spletno platformo rtf2tei (Erjavec 2007), rezultat pa smo naknadno združili z diplomatičnim prepisom v zapisu, skladnem s smernicami TEI (TEI Consortium 2016).

Za razliko od zapisa jezikoslovnega označevanja s kazalci, ki se za avtomatsko anotirana besedila uporablja običajno, smo informacije o tem, kaj je v prepisu (besedna) pojavnica in kaj je njena lema, zapisali neposredno v prepis, saj to omogoča naknadne popravke v besedilu in posledično lematizaciji. Ta zapis prinese s seboj znano problematiko dvojne hierarhije besedila, saj hočemo na eni strani ohraniti izvirno strukturo besedila, tj. delitev na strani in vrstice, vključno s številkami strani in drugimi izvenjezikovnimi elementi, na drugi strani pa jezikoslovno strukturo pojavnice, vključno s primeri, ko eni diplomatični pojavnici ustreza (npr. zaradi različnih konvencij pisanja skupaj/narazen) več jezikoslovnih.

Problem smo rešili z uporabo elementa <choice> iz nabora priporočil TEI, kjer v podrejenem elementu <orig> ohranimo niz in elemente, ki predstavljajo pojavnico v diplomatičnem prepisu, v elementu <reg> pa jezikoslovno interpretacijo pojavnice ali pojavnice, skupaj z njihovimi lemami. Slika 1 ilustrira to strukturo z enim bolj kompleksnim primerom, kjer besedi *jnu* (lematizirani kot *ino*) po presledku (<c>) sledi (diplomatična) pojavnica *tudipertisnim*. Ta je na prelomu strani in je zato bila zapisana kot *tudi*= in =*pertisnim*, med obema deloma pa je prelom strani (<pb>) in na faksimilu izpisana številka strani (<fw>), po konvenciji pa tudi prelom vrstice (<lb>), ki z atributom @break="no" definira, da se pojavnica na tem mestu ni zaključila. Da bi v jezikoslovno regulariziranem zapisu besede imele smiselne leme, so te razdeljene na pojavnice, ki so bližje sodobnemu standardu. Zato v elementu <reg> diplomatični pojavnici *tudipertisnim* ustrežata dve besedi: *tudi* in *pertisnim*, vsaka s svojo lemo.

```

<w lemma="ino">jnu</w>
<c> </c>
<choice>
  <orig>
    <w>tudi=<pb xml:id="dipl.pb.029" corresp="#crit.pb.029" facs="#kpl-029" n="029"/>
      <fw type="pageNum">29</fw>
      <lb break="no"/>=pertisnim</w>
    </orig>
    <reg>
      <w lemma="tudi">tudi</w>
      <w lemma="pritisniti">pertisnim</w>
    </reg>
  </choice>
<c> </c>
<w lemma="kar">kar</w>

```

Slika 1: Sopostavitev diplomatičnega prepisa z jezikoslovno analizo

Lematizirani diplomatični prepis lahko pomaga bralcu k boljšemu razumevanju besedila, omogoča pa tudi uvoz prepisa v spletni konkordančni in s tem lažjo jezikoslovno analizo besedila, bodisi v obliki konkordanc ali pa frekvenčnih seznamov. Omogoča seveda tudi kvantifikacijo KP: diplomatični prepis ima 25.125 pojavnic, od tega 22.017 besednih, njegovo besedišče pa zajema 5.741 različnih besed ali natančneje 5.212, če zanemarimo razlike v velikih/malih črkah, in 1.718 lem.

4 Spletne postavitve

Spletno postavitev KP za branje in pregledovanje smo vključili v digitalno knjižnico eZISS (Erjavec, Ogrin 2009), ki je doslej vsebovala osem tekstnokritičnih izdaj, vključno s *Škofjeloškim pasijonom* (Ogrin 2009). Izdaje eZISS vsebujejo krovno stran v slovenščini (gl. sliko 2) in angleščini, celoten faksimile, izvirni zapis v XML TEI in spletno predstavitev v HTML. Izvirni zapis XML TEI je obogaten z avtomatsko generiranim vzporednim prepisom, ki združuje in sopostavi diplomatični in kritični prepis, saj sta prepisa medsebojno povezana po replikah. Izdelava zapisa v HTML tudi poteka avtomatsko, pri čemer se XML TEI najprej prevede v vmesno obliko, še vedno zapisano v XML TEI, iz te pa generiramo HTML s standardnimi transformacijami TEI v HTML, ki so definirane v sklopu konzorcija TEI. Dodatno smo napisali tudi pretvorbo kolofona TEI v HTML s poslovenjenimi imeni elementov; kolofon je ravno tako dostopen s spletne strani KP.

Lematiziran diplomatični prepis smo uvozili v našo instalacijo zmogljivega konkordančnika noSketchEngine (Rychlý 2007; Erjavec 2013). Konkordančnik omogoča (tudi mehko) iskanje po besednih oblikah ali lemah in izpis konkordanc, frekvenčnih seznamov ali kolokacij.

Ena od prednosti zapisa v formatu TEI je, da nismo vezani na neko določeno predstavitev izdaj, pač pa lahko uporabimo že izdelane platforme, tako kot smo to



Slika 2: Začetna stran elektronske izdaje KP

naredili z uporabo standardnih stilov XSLT za spletno predstavitev KP v sklopu eZISS. Pri KP smo prvič (in testno) preskusili tudi drugačno predstavitev diplomatskega prepisa na spletu. Uporabili smo TEITOK,² ki omogoča fleksibilno prikazovanje jezikoslovno in tekstnokritično označenih dokumentov v (prirejenem) zapisu TEI, je neposredno povezan s konkordančnikom CQP, urednikom pa omogoča tudi popraviljanje prepisa v TEI neposredno na spletu; ilustracijo prikaza v TEITOK nudi slika 3.

Kapelski pasijon

Nastavitve prikaza

Besedilo: [transkripcija](#) [normalizirano](#) - Prikaži: [barve](#) [Formatting](#) [<lb>](#) [faksimile](#) - Oznake: [lema](#)

indeks 007 <

Folio 008

> 009

8

Plazhati, pak glei da nafhu vollu ftorifh, jnu ga nam u nafhe pefti dobißh

Judash-to ma-fhti-te denarje-jnu

bodi-prou-vesiu. jeý inu py fá nye

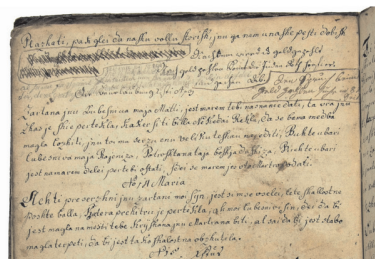
fei fi jich lachko dobiu

al famu fá Sgaine jech taistech uun kar na

dei de ne gratafch fche ena uezchi Suinja kaker fi biu dofdei

Nachdem wird ds Geld gezeht

Nach geldzehlen komt der Juden Rath herfier



Slika 3: Predstavitev diplomatskega prepisa KP v TEITOK

² TEITOK avtorja Maartena Janssena žal še ni bil dokumentiran v nobeni publikaciji, se pa uporablja v več projektih Univerze v Lizboni in je na kratko opisan na <http://teitok.corpuswiki.org>.

Zahvala

Raziskava, opisana v prispevku, je bila opravljena v okviru nacionalnega temeljnega projekta Slovensko slovstvo v neznanih rokopisih med reformacijo in romantiko: informacijsko-tehnološko podprte analize in znanstvene objave (J69-1234, 2014–2017), ki ga financira ARRS.

Literatura

- ERJAVEC, Tomaž, 2007: Architecture for editing complex digital documents. *Proceedings of the Conference on Digital Information heritage*. Zagreb: Odsjek za informacijske znanosti, Filozofski fakultet. 105–114.
- ERJAVEC, Tomaž, 2013: Korpusi in konkordančniki na strežniku nl.ijs.si. *Slovenščina 2.0* 1. 24–49. www.trojina.org
- ERJAVEC, Tomaž, OGRIN, Matija, 2009: Elektronske znanstvenokritične izdaje slovenskega slovstva eZISS: metode zapisa in izdaje. Marko Stabej (ur.): *Infrastruktura slovenščine in slovenistike*. *Obdobja* 28. Ljubljana: Znanstvena založba Filozofske fakultete. 123–128. www.centerslo.si
- GRABER, Georg, 1923: *Kärntner Volksschauspiele III. Passionsspiel. Das Kärntner Spiel vom Leiden und Sterben Christi* (Deutsche Hausbücherei 82). Wien: Schulbuchverlag.
- KORUZA, Jože, 1973: Starejša slovenska koroška dramatika. Erich Prunč, Avguštin Malle (ur.): *Koroški kulturni dnevi I. Zbornik predavanj*. Maribor: Obzorja. 128–145.
- KOTNIK, France, 1912: Nekaj črtic o slovenskih pasionskih igrah na Koroškem. *Dom in svet* 25/1. 11–17.
- KOTNIK, France, 1924: Pasijska igra iz Železne Kaple. *Časopis za zgodovino in narodopisje* 19. 1–108.
- KOTNIK, France, 1943: *Slovenske starosvetnosti: nekaj zapiskov, orisov in razprav* (Slovenska poljudnoznanstvena knjižnica I/1). Ljubljana: Konzorcij Slovenca, Zadržna tiskarna.
- KRETZENBACHER, Leopold, 1958: »Christus auf dem Dreikant« in Innerösterreich. Zur Südostverbreitung eines altbayerischen Barockbildes. *Carinthia* I 148. 680–699.
- OGRIN, Matija (ur.), 2009: *Škoffjeloški pasijon*. Znanstvenokritična izdaja. Celje: Celjska Mohorjeva družba, Društvo Mohorjeva družba; Ljubljana: Založba ZRC SAZU, ZRC SAZU.
- PRUNČ, Erich, 1989: Kapelski pasijon. Aleksander Skaza, Ada Vidovič Muha (ur.): *Obdobje baroka v slovenskem jeziku, književnosti in kulturi*. *Obdobja* 9. Ljubljana: Znanstveni inštitut Filozofske fakultete. 191–208.
- PRUNČ, Erich, OGRIN, Matija (ur.), 2016: *Kapelski pasijon. Komedijska od Kristusoviga trpljenja*. Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU; Celje: Mohorjeva družba.
- PRUNČ, Erich, OGRIN, Matija, ERJAVEC, Tomaž (ur.), 2016: *Kapelski pasijon. Komedijska od Kristusoviga trpljenja, katiro so nekidej na te veliki četrtak inu na te velikonočni pondelak v Kapli špilali*. Ljubljana: Založba ZRC, ZRC SAZU, Institut »Jožef Stefan«. <http://nl.ijs.si>
- RYCHLÝ, Pavel, 2007: Manatee/Bonito – A Modular Corpus Manager. *Proceedings of the Workshop on Recent Advances in Slavonic Natural Language Processing*. Brno: Masaryk University. 65–70.
- STEGENŠEK, Avguštin, 1912: *Zgodovina pobožnosti sv. križevega pota*. Maribor: Tiskarna Sv. Cirila.
- TEI Consortium, 2016: *Guidelines for Electronic Text Encoding and Interchange*. <http://www.tei-c.org>
- TOPORIŠIČ, Jože idr. (ur.), 1999: *Stiški rokopis. 1428* (Monumenta Slovenica II). Ljubljana: Slovenska knjiga.